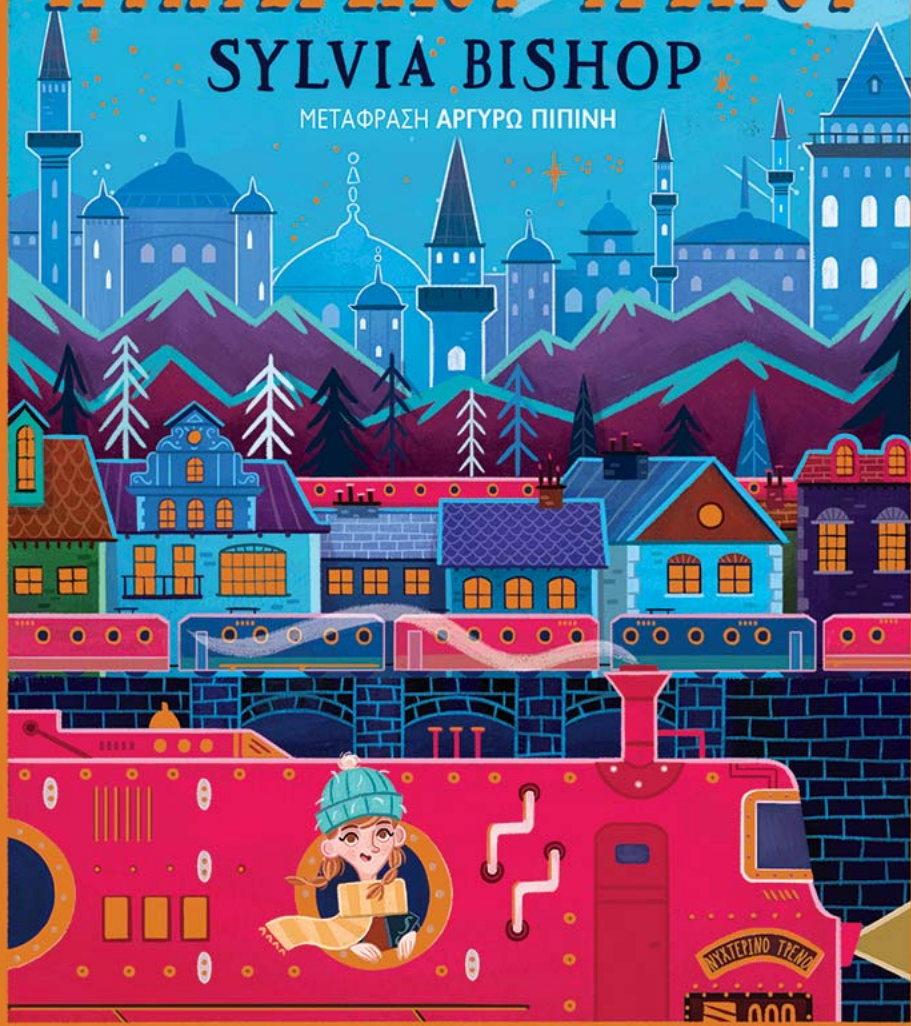

Το ΜΥΣΤΙΚΟ του ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

SYLVIA BISHOP

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΡΓΥΡΩ ΠΙΠΙΝΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Το ΜΥΣΤΙΚΟ Του ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

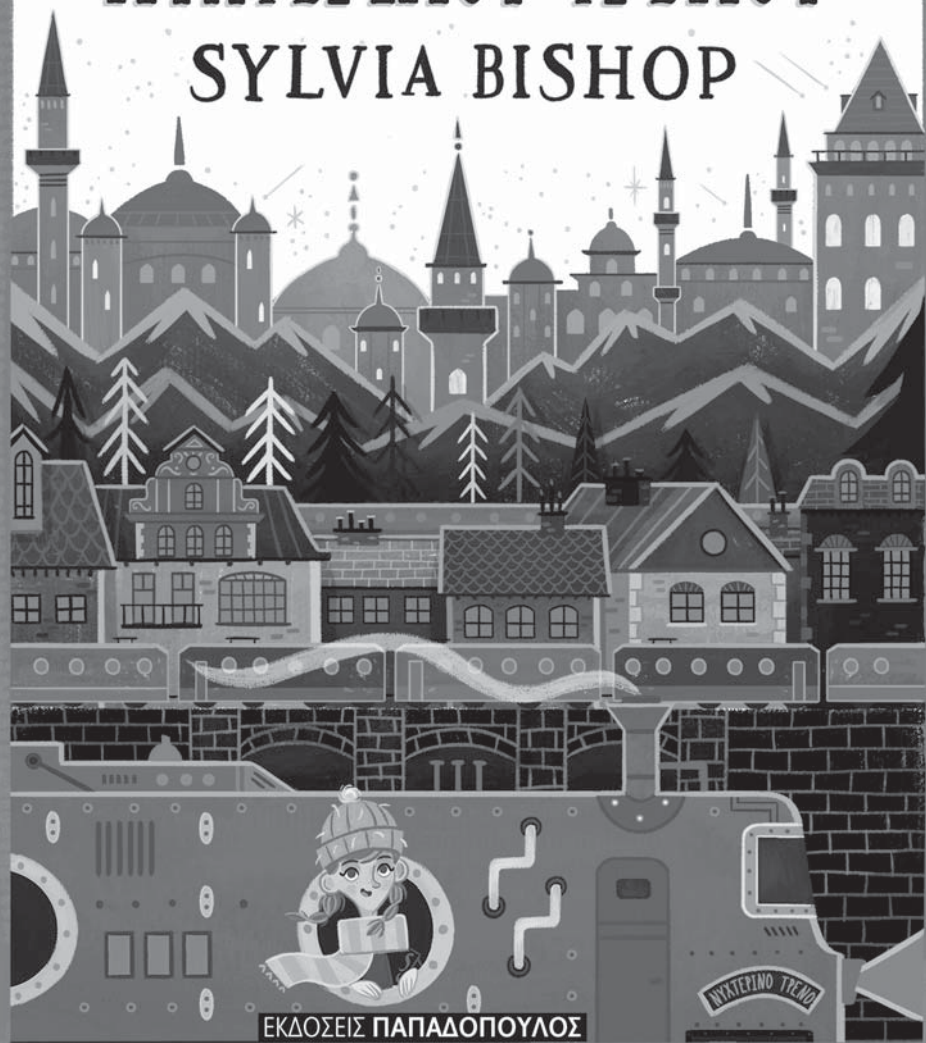
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
MARCO GUADALUPI

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΡΓΥΡΩ ΠΙΠΙΝΗ

Το ΜΥΣΤΙΚΟ Του ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

SYLVIA BISHOP

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΕΝΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

Τίτλος πρωτοτύπου: *THE SECRET OF THE NIGHT TRAIN*

Συγγραφέας: Sylvia Bishop

Μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη

Επιμέλεια-Διόρθωση: Δημήτρης Πήχας

Text Copyright © Sylvia Bishop, 2018

Illustrations Copyright © Marco Guadalupi, 2018

Cover and Inside Illustrations reproduced by permission of Scholastic Ltd

© 2019, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.,
για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

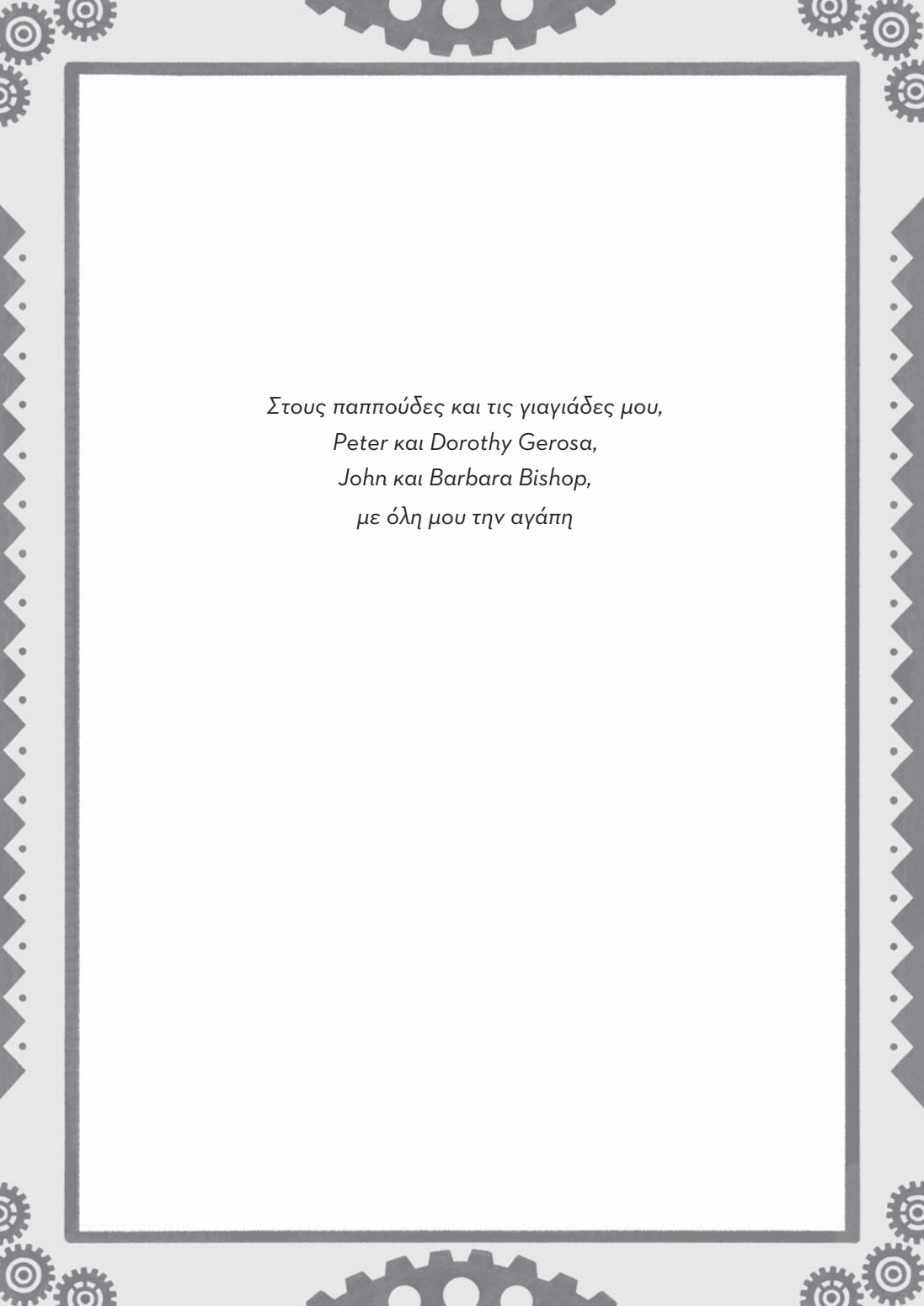
www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-964-2

Στους παπούδες και τις γιαγιάδες μου,
Peter και Dorothy Gerosa,
John και Barbara Bishop,
με όλη μου την αγάπη

Το ΜΥΣΤΙΚΟ Του ΗΥΧΤΕΡΙΝΟΥ ΤΡΕΝΟΥ

ΜΟΝΑΧΟ

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ

1

Н АРХИ

Σε όλη της τη ζωή η Μαξ Μορέλ δεν είχε ταξιδέψει ποτέ εκτός Γαλλίας. Και τώρα, την πρώτη μέρα των χριστουγεννιάτικων διακοπών, καθόταν στο τρένο των 3:55 που πήγαινε από το Παρίσι στο Μόναχο, μια πόλη στη Γερμανία.

Ήταν σαν όνειρο. Ένα παράξενο όνειρο. Η Μαξ καθόταν με τη μύτη κολλημένη στο παράθυρο, τυλιγμένη στο ζεστό ναυτικό της παλτό, φορώντας τρία κασκόλ. Τη συνόδευε μια καλόγρια που σιγοτραγουδούσε μονάχη της ενώ επιδιόρθωνε ένα παπούτσι.

Γιατί τρία κασκόλ; Επειδή εκείνη τη χρονιά έκανε τσουχτερό κρύο τον Δεκέμβριο, και η μητέρα της Μαξ φοβόταν πάρα πολύ το κρύο· και φοβόταν ακόμα περισσότερο το κρύο στα μακρινά ξένα μέρη.

Γιατί η καλόγρια σιγοτραγουδούσε; Να μια δύσκολη ερώτηση. Στην πραγματικότητα, η αδελφή Μαργαρίτα δεν ήταν από εκείνους τους ανθρώπους για τους οποίους ισχύουν τα «Γιατί;». Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που πρέπει απλώς να τους ανέχεσαι.

Και γιατί τελικά η Μαξ βρισκόταν στο τρένο; Να μια πολύ πιο εύκολη ερώτηση. Πήγαινε στην Κωνσταντινούπολη για να επισκεφτεί τη θεία του πατέρα της, την Ελοντί. Ή τουλάχιστον αυτό ήταν το σχέδιο. Αλλά για να εξηγήσουμε καλύτερα τα πράγματα, πρέπει να αρχίσουμε από τη μέρα που τηλεφώνησε η θεία Ελοντί.

2

Н АРХН АРХН

Τα μόνα πράγματα που ήξερε η Μαξ για τη θεία του πατέρα της, την Ελοντί, ήταν ότι είχε μετακομίσει στην Τουρκία πριν από πάρα πάρα πολλά χρόνια, ότι ήταν πολύ πλούσια και ζούσε ολομόναχη στην Κωνσταντινούπολη. Κάθε Χριστούγεννα είχε την καλοσύνη να στέλνει στους Μορέλ μερικά άσχημα πλεκτά· και κάθε χρόνο εκείνοι της έστελναν μια κάρτα με μια οικογενειακή φωτογραφία τυπωμένη στην μπροστινή πλευρά. Πέρα απ' αυτό, ποτέ δεν μάθαιναν νέα της. Είχε να τους επισκεφτεί από τότε που η Μαξ ήταν μωρό.

Αλλά μια μέρα, ενώ είχε μπει ο Δεκέμβρης και ολόκληρο το Παρίσι είχε παγώσει και όλα γλιστρούσαν εξαιτίας του παγετού, η Μαξ γύρισε σπίτι από το σχολείο γλιστρώντας, τσουλάοντας και σκοντάφτοντας και βρήκε τη μητέρα της να μιλάει στο τηλέφωνο. Το στόμα της έλεγε «Μμμ... χμμμ, φυσικά», τα μάτια της όμως έλεγαν: Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΥΠΟΜΟΝΗ ΜΟΥ ΚΟΝΤΕΥΕΙ ΝΑ ΕΞΑΝΤΛΗΘΕΙ. Η κουδουνιστή φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής δεν ήταν γνωστή. Η Μαξ έφτιαξε μια κούπα ζεστή σοκολάτα στην κουζίνα, ως συνήθως, αλλά το έκανε πολύ αργά και ήσυχα, με τα αυτιά τεντωμένα, για να καταλάβει ποιος ήταν ο μυστηριώδης τύπος που είχε πάρει τηλέφωνο. Την έτρωγε η περιέργεια - συνέβαινε κάτι ασυνήθιστο, και τα πράγματα στο σπίτι της δεν ήταν σχεδόν ποτέ ασυνήθιστα.

Αφού πέρασε αρκετή ώρα με «μμ... χμμμ» και «φυσικά», η μητέρα της είπε επιτέλους *au revoir*^{1*} και έκλεισε το τηλέφωνο. Έκανε τς τς αποδοκιμαστικά, ρούφηξε τα μάγουλά της και στριφογύρισε τα μάτια της - και όλα αυτά ταυτόχρονα, πράγμα που την έκανε να μοιάζει με ξαναμμένο ξερό δαμάσκηνο.

Η Μαξ άδειασε το αχνιστό γάλα σε ένα μπουλ και το κράτησε σφιχτά στις χούφτες της για να ζεστάνει λιγάκι τα δάχτυλά της. «Ποιος ήταν, *maman*²;»

«Η θεία του πατέρα σου» είπε αναστενάζοντας η μητέρα της. «*Chocolat*³ είναι αυτό, Μαξιμιλιανή; Μα θα σου κοπεί η όρεξη για το δείπνο». (Τα ίδια έλεγε κάθε μέρα όταν η Μαξ έφτιαχνε *chocolat*. Έτσι γινόταν στο σπίτι της Μαξ: τα περισσότερα πράγματα επαναλαμβάνονταν με τον ίδιο τρόπο κάθε μέρα, σαν το απαλό, ρυθμικό *τικ τακ* του μηχανισμού ενός ρολογιού.)

«Τι ήθελε;» ρώτησε η Μαξ.

Η μητέρα της Μαξ αναστέναξε για δεύτερη φορά, ξεφυσώντας ακόμα πιο πολύ. «Η θεία του πατέρα σου» δήλωσε «είναι μια πολύ δύσκολη γυναίκα».

Αυτό δεν ήταν απάντηση, βέβαια. Η Μαξ ήταν πολύ περίεργη να μάθει γιατί αποκαλούσε «πολύ δύσκολη» τη θεία του πατέρα της, αλλά η μητέρα της Μαξ άρχισε να τακτοποιεί επίμονα πράγματα που ήταν ήδη τακτοποιημένα· μ' αυτόν τον τρόπο έδειχνε στη Μαξ ότι έκανε πάρα πολλές ερωτήσεις. Οπότε η

* Όλες οι υποσημειώσεις του βιβλίου ανήκουν στη μεταφράστρια.

1. Αντίο.

2. Μαμά.

3. Σοκολάτα.

Μαξ πήρε τη ζεστή σοκολάτα της και λίγη *tartine*⁴ για να βουτήξει μέσα και ανέβηκε στη σοφίτα.

Το σπίτι της Μαξ ήταν γεμάτο χοντρές κουρτίνες και λάμπες με χαμηλό φωτισμό και μαλακά χαλιά. Ήταν ένα ιδιαίτερα όμορφο σπίτι, αλλά ήταν ένα βαρύ σπίτι. Ήταν δύσκολο να σκεφτείς κάτι καινούριο εκεί μέσα, όταν όλα ήταν τόσο βαρετά και ακίνητα και ακριβώς ίδια με την προηγούμενη μέρα. Η Μαξ έπρεπε να βρίσκει τα δικά της μυστικά μέρη για να κρύβεται και να σκέφτεται. Όταν ήταν μικρή, χωνόταν σε ένα κενό πίσω από τον καναπέ, όμως δεν χωρούσε εκεί πέρα πλέον, οπότε είχε μετακομίσει στη σοφίτα.

Κανένας άλλος δεν ανέβαινε εκεί πάνω. Είχε έναν φεγγίτη, και κάτω από τον φεγγίτη μια παλιά κόκκινη βελούδινη πολυθρόνα που παραήταν φθαρμένη για το υπόλοιπο σπίτι, και κάτω από την πολυθρόνα ένα κουτί με τα σημειωματάρια της Μαξ. Σήμερα –όπως και κάθε μέρα– έβγαλε το τελευταίο της σημειωματάριο, ακούμπησε τη *chocolat* στην κούρμπα του αγκώνα του αριστερού της χεριού και άρχισε να γράφει.

Η Μαξ κρατούσε σημειώσεις τα τέσσερα τελευταία χρόνια. Ήταν σημειώσεις για όσα συνέβαιναν κάθε μέρα – αν και συνήθως δεν έβρισκε πολλά να γράψει, ειδικά την περίοδο των σχολικών διακοπών, αφού τα πράγματα επαναλαμβάνονταν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο κάθε μέρα. Ο πατέρας της Μαξ έλεγε ότι δημιουργούσε Κοινωνική Ιστορία και ότι οι σημειώσεις της μπορεί να ήταν πολύ σημαντικές στο Μέλλον. Ο μεγαλύτερος

4. Φέτα ψωμιού αλειμμένη με βούτυρο.

αδελφός της Μαξ, ο Πιερ, έλεγε ότι ήταν αλλόκοτη. Η ακόμα μεγαλύτερη αδελφή της Μαξ, η Κλοντέτ, ήταν πολύ μεγάλη και σπουδαία για να εκφράσει την άποψή της.

Εκείνη τη μέρα έγραψε τις σημειώσεις της και μετά κάθισε και σκέφτηκε για λίγο, παρακολουθώντας μέσα από τον φεγγίτη τα σύννεφα που ταξίδευαν. Το κομμάτι του ουρανού από πάνω της της έδινε πάντα την αίσθηση πως μπορούσε να πάει παντού και να κάνει τα πάντα. Ξέχασε τη θεία Ελοντί· τα ξέχασε όλα μέχρι που έφτασε η ώρα του δείπνου.

Τα τρία παιδιά των Μορέλ και οι γονείς τους δειπνούσαν πάντοτε μαζί, γύρω από ένα μακρύ τραπέζι σε μια σκούρα πράσινη τραπεζαρία, με κεριά και όλα τα σωστά μαχαιροπίρουνα. Απόψε, για να ζωντανέψει τα πράγματα, η Μαξ φανταζόταν ότι βρισκόταν στο μαγειρείο ενός πειρατικού πλοίου. Ήταν ο καπετάνιος του πλοίου και πήγαιναν σε ένα μέρος συναρπαστικό, αν και δεν ήταν απόλυτα σίγουρη πού ακριβώς πήγαιναν. Άρπαξε μανιασμένα το σπαθί της (το μαχαίρι για το βούτυρο), μήπως και κάποιοι από τους υπόλοιπους πειρατές σχεδίαζαν ανταρσία.

«Σήμερα τηλεφώνησε η θεία σου η Ελοντί» είπε η μητέρα της Μαξ στον πατέρα της Μαξ. Το είπε λες και το φταίξιμο ήταν δικό του.

Ο πατέρας της Μαξ στραβομουτσούνιασε. «Τι ήθελε;»

«Λοιπόν, όλα αυτά είναι πολύ κουραστικά. Μαξιμιλιανή, σταμάτα να κουνάς πέρα-δώθε το μαχαίρι για το βούτυρο». Η Μαξ έπιασε το σπαθί της λίγο πιο διακριτικά και η μητέρα της συνέχισε να μιλάει. «Είναι μάλλον άρρωστη και πρέπει να κάνει μια εγχείρηση. Απ' όσο κατάλαβα, ο γιατρός είπε ότι πρέπει

να μένει κάποιος μαζί της στο σπίτι όσο καιρό θα αναρρώνει. Ρωτούσε αν θέλει να την επισκεφτεί κάποιος από εμάς». Είπε τη λέξη «επισκεφτεί» λες και η επίσκεψη περιλάμβανε τσαλαβούτημα σε μεγάλο βάλτο, λάσπη απ' την κορφή ως τα νύχια και πιθανότατα πάλη με κάμποσους στρυφνούς κροκόδειλους.

Ωστόσο, απ' όσο ήξερε η Μαξ, η θεία Ελοντί δεν ζούσε σε βάλτο. Ζούσε σε μια μεγάλη και όμορφη πόλη, πολύ μακριά από το Παρίσι. Η Μαξ ξέχασε εντελώς πως ήταν καπετάνιος ενός πειρατικού πλοίου που αρμένιζε προς κάποιο άγνωστο μέρος. Αυτό που συνέβαινε ήταν καλύτερο· ήταν *πραγματικό*. Ήταν από εκείνα τα πράγματα που η Μαξ *ένιωθε* πάντα ότι μπορεί να συνέβαιναν όταν κοιτούσε έξω από τον φεγγίτη, αλλά ποτέ δεν είχαν συμβεί - μέχρι τώρα.

Η μητέρα της, ωστόσο, δεν ήταν τόσο ενθουσιασμένη. «Είμαι απασχολημένη - έχω πολλή δουλειά» είπε. «Κι εξάλλου...» είπε γυρίζοντας προς τον πατέρα της Μαξ «...δικιά σου θεία είναι».

Αλλά ο πατέρας της Μαξ είχε μια πολύ σημαντική συνάντηση με πολύ σημαντικούς ανθρώπους που πλησίαζε, και ήταν αδύνατον να πάει, παρότι επρόκειτο για τη θεία του. Ο μεγαλύτερος αδελφός της Μαξ, ο Πιερ, είχε ένα εθνικό τουρνουά σκακιού εκείνη την εβδομάδα· και η μεγαλύτερη αδελφή της Μαξ, η Κλοντέτ, είχε ένα διεθνές πρωτάθλημα ιππικών αγώνων με εμπόδια.

«Εντάξει, λοιπόν, αυτό ήταν» είπε η μητέρα της Μαξ. «Θα την πάρω και θα της πω ότι δεν μπορούμε να πάμε».

«Θα μπορούσα να πάω εγώ» είπε η Μαξ.

«Δεν μπορεί να έχει την απαίτηση να είμαστε στη διάθεσή

της κάθε ώρα και στιγμή» συμφώνησε ο πατέρας της Μαξ. «Είμαστε πολύ απασχολημένοι».

«Εγώ δεν είμαι απασχολημένη» είπε η Μαξ.

«Θα πρέπει απλώς να είμαι σταθερή και αμετάπειστη» είπε η μητέρα της Μαξ. «Και μπορούμε να της στείλουμε μια κάρτα “Γίνε γρήγορα καλά” απ’ όλους μας».

Μερικές φορές η Μαξ είχε την αίσθηση ότι όλα τα χαμηλά ταβάνια και οι λάμπες με τον χαμηλό φωτισμό και οι βαριές κουρτίνες σκέπαζαν με πυκνή ομίχλη την οικογένειά της και κανείς δεν την άκουγε στ’ αλήθεια. Χτύπησε ελαφρά τη μητέρα της στον ώμο. «*Maman*» είπε δυνατά «έρχονται οι χριστουγεννιάτικες διακοπές. Θα μπορούσα να πάω εγώ».

Η μητέρα της Μαξ και ο πατέρας της Μαξ και ο αδελφός της Μαξ, ο Πιερ, και η αδελφή της Μαξ, η Κλοντέτ, γύρισαν όλοι και την κοίταξαν· δεν ήταν σίγουροι πώς έπρεπε να αντιμετωπίσουν αυτή την ιδέα. Στα συνηθισμένα πράγματα που έκανε η Μαξ συμπεριλαμβάνονταν το σχολείο, η εξαφάνισή της σε σοφίτες και το μάλωμα επειδή ονειροπολούσε κατά τη διάρκεια του δείπνου. Τα ταξίδια στην Τουρκία για να επισκεφτεί θείες των γονιών της δεν ήταν στη λίστα. Ο Πιερ ρουθούνισε. Η Κλοντέτ εξέτασε τα νύχια των χεριών της με εξαιρετική αδιαφορία.

«Μην είσαι ανόητη, Μαξ» είπε ο πατέρας της. «Είσαι μόλις δώδεκα ετών».

Στην πραγματικότητα, η Μαξ ήταν έντεκα, αλλά αποφάσισε να μην το επισημάνει. «Θα ’μαι μια χαρά» είπε. «Δεν θα μένω μόνη μου. Θα είμαι με τη θεία Ελοντί».

«Μα είναι τόσο μακριά» είπε η μητέρα της. Και αναστένα-

ξε απελπισμένη στη σκέψη ότι κάποιος ήταν αρκετά ανόητος ώστε να φτιάξει μια πόλη τόσο πολλά χιλιόμετρα μακριά από το Παρίσι. «Θα είναι πολύ κουραστικό για σένα».

«Θα ήθελα να πάω» είπε η Μαξ. «Αλήθεια». Προσπάθησε να δείξει λογική και αξιόπιστη ενώ ένα τεράστιο και διόλου λογικό μπαλόκι ενθουσιασμού φούσκωνε μέσα στο στήθος της. Το να κάνει όλο τον δρόμο μέχρι την Κωνσταντινούπολη θα ήταν εκατοντάδες φορές πιο ενδιαφέρον απ' το να κάθεται μέρες ολόκληρες στη σοφίτα της και να κοιτάζει τον ουρανό και να σκαρφίζεται καινούριες ιστορίες για να τις παίζει μετά στο δειπνο. Θα πήγαινε μάλλον με αεροπλάνο.

Ο Πιερ στριφογύρισε τα μάτια του. «Δεν θα σου αρέσει. Δεν θα 'ναι σαν τα ηλίθια παιχνίδια σου. Θα σε πιάσει νοσταλγία για το σπίτι σου μέσα σε τρία λεπτά».

«Δεν θα με πιάσει νοσταλγία για το σπίτι μου, το υπόσχομαι» είπε η Μαξ. «Σας παρακαλώ, μπορώ να πάω;» Και πολύ διακριτικά, κουνώντας το μόνο κανά δυο εκατοστά, έστρεψε το σπαθί-μαχαίρι της για το βούτυρο καταπάνω στον τιποτένιο, άπειρο από θάλασσες Πιερ, που είχε ήδη χάσει το ενδιαφέρον του και έκανε γκριμάτσες στην Κλοντέτ για κάποιο θέμα. Η Κλοντέτ, βέβαια, ήταν πολύ μεγάλη και σπουδαία για να τον προσέξει.

«Θα το σκεφτούμε» είπε η μητέρα της. Και άρχισε να τακτοποιεί την αλατιέρα και την πιπεριέρα, που ήταν ήδη τακτοποιημένες, οπότε η Μαξ ήξερε ότι δεν μπορούσε να ξαναρωτήσει. Την υπόλοιπη ώρα του δείπνου μίλησαν, ως συνήθως, για σκάκι και για ιππασία με εμπόδια και για τους γείτονες· έπειτα, ως συνήθως, ήπιαν όλοι καφέ και παρακολούθησαν τις βραδινές ειδήσεις.

Ένα μικρό κορίτσι...
Μια παράξενη ντετέκτιβ...
Κάμποσοι ύποπτοι...

Όλοι τους επιβάτες σε ένα νυχτερινό τρένο
όπου κανείς δεν είναι αυτό που φαίνεται.

Η Μαξ ξεκινάει ένα συναρπαστικό ταξίδι: πρόκειται να διασχίσει
την Ευρώπη με τρένο. Θα μπορέσει άραγε να λύσει το μυστήριο
της εξαφάνισης ενός διαμαντιού ανεκτίμητης αξίας
και να βρει πώς θα οδηγήσει τον κλέφτη
ενώπιον της δικαιοσύνης;

ISBN 978-960-569-964-2

9 789605 169964

Κωδ. μηχ/σης 13.099

www.epbooks.gr

